

STUDENTEN-WEEKBLAD

JAARGANG I

V.V.
K. 835
Pl. A

S. P. A. KOUMANS
BOEKBINDER
EN
KARTONWERKER
DELFT

Doz 2131

934
TRT

TRT
(tresor)
0934

12

15/6¹⁰.

STUDENTEN-WEEKBLAD.

Redacteuren:

J. W. ALBARDA, G. J. VAN DEN BROEK, C. H. DOUWES
DEKKER, J. GRATAMA, G. D. JORDENS,¹⁾ V. J. P. DE BLOCQ
VAN KUFFELER,²⁾ H. P. G. DEN TEX,³⁾ JAN VAN DER
WAERDEN.⁴⁾

Doz 2/31

EERSTE JAARGANG.

1898—1899.

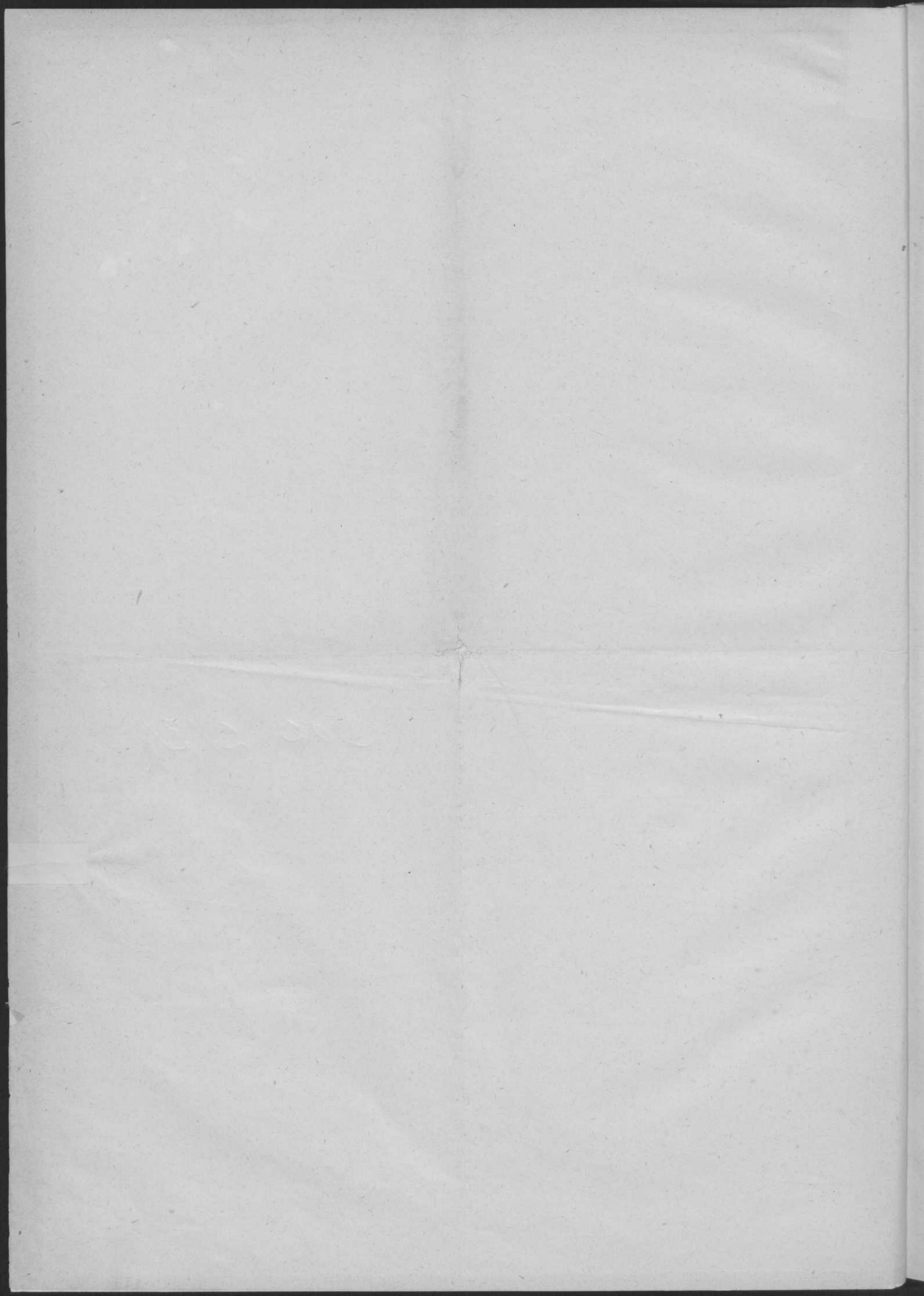

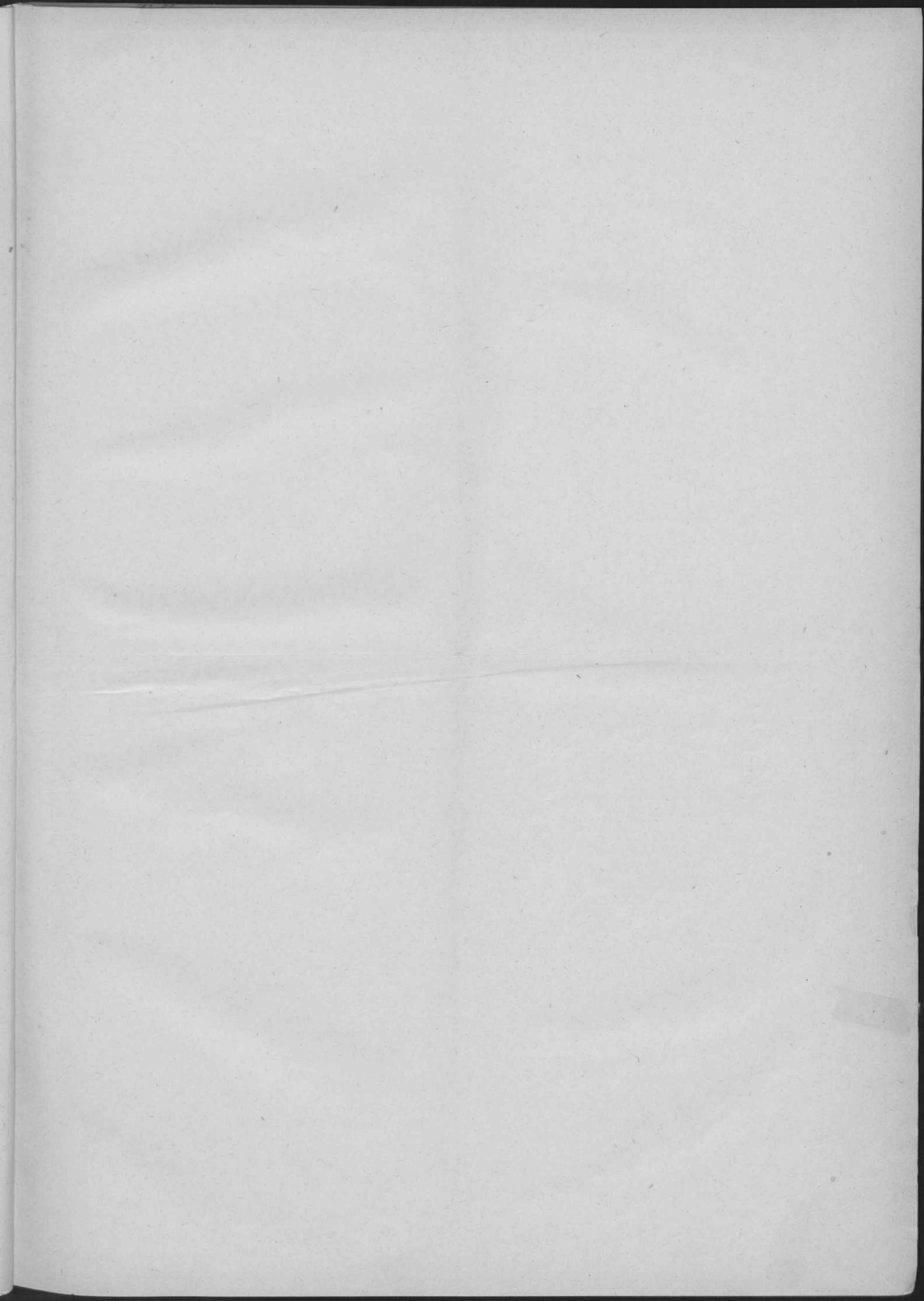
DELFT. — J. WALTMAN Jr.

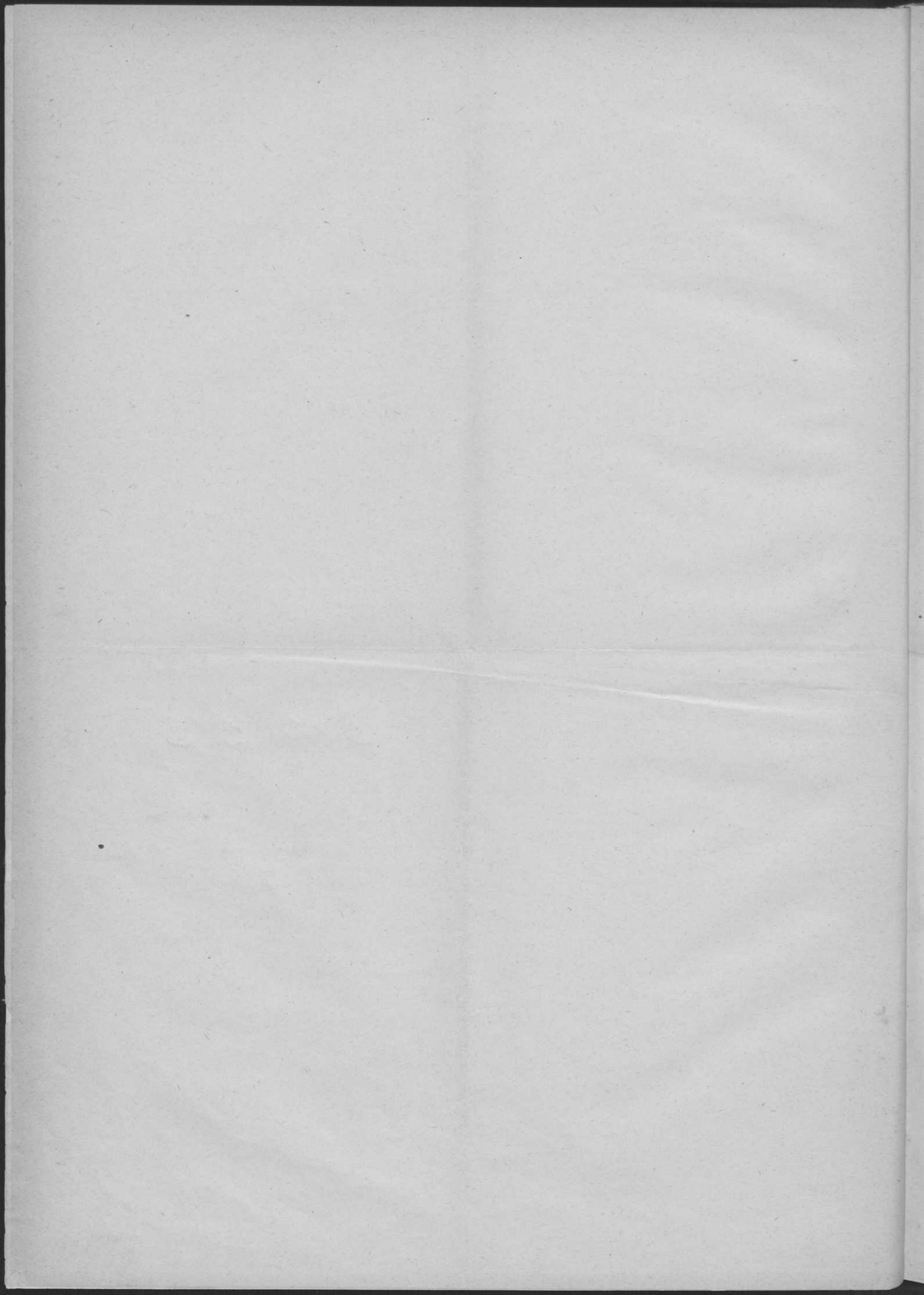
1) Redacteur geworden bij N°. 14.
2) Afgetreden bij N°. 34.
3) Afgetreden bij N°. 12.
4) Afgetreden bij N°. 16.

De andere redacteuren traden bij het 3e nummer op. De beide eerste nummers werden samengesteld door eene commissie uit de oprichters.

Ind B 146

DELFTSCH STUDENTEN-WEEKBLAD.

UITGEVER:
J. WALTMAN Jr.
DELFT.

Groentijd.

Daar vragen me de samenstellers van dit nummer over den groentijd te schrijven. Ze hadden me evengoed uit kunnen noodigen over de Dreyfus-zaak, den moord op Oostenrijks Keizerin, de troebelen in China of de eerste Troonrede van onze Koningin te schrijven en ik zou 't gedaan hebben. Als iemand zoo op je afkomt en zegt: „Hé jij moest nou eris over den groentijd schrijven”, je daarmee een stilzwijgend brevet van bevoegdheid uitreikende dan speelt de alomtegenwoordige ijdelheid je parten (reeds wijlen Salomo laboreerde daaraan) en je denkt: „Wel natuurlijk waarom zou ik niet evengoed als een ander over den groentijd kunnen schrijven.”

Dus over den groentijd. Daarover moet natuurlijk in dit nieuwe blad zoo worden geschreven dat geen mensch er zich aan kan ergeren of aanstoot nemen want dat zou een reden zijn voor de overweging: „Dank je de eerste de beste keer al komen ze me met d'r vervelend gezeur aandragen daar heb ik geen trek in: 't Begint er werkelijk beroerd uit te zien. Zeg ik: „De groentijd kenmerkt zich door verveling, de telkens stereotiep weer keerende grappen kunnen deze instelling, die om verbetering schreeuwt niet in 't leven houden”, dan gaan de voorstanders van 't behoud te keer. Schrijf ik: „De twee afgelopen weken waren onder de aangenaamste in lang beleefd: de donderjolen waren geanimeerd, tot laat in den nacht zal men gezellig op de kroeg bijeen, de traditioneele eerstejaarsdonderjool kenmerkte zich....” dan staan de anderen op hun achterste poten: De vent is gek hoe kan ie de donderjolen geanimeerd noemen, hij is zeker nooit op de kroeg geweest om daar te hebben kunnen waarnemen dat om twee uur de Candidaat-leden allen de hun toekomende nachtrust aan 't verschalken waren..”

Is nu de zaak niet zoo te combineeren dat beide partijen dit geschrijf met instemming lezen dat je tegelijk zegt dat de groentijd amusant vervelend of vervelend amusant was? Ik zie er geen kans toe en zal dus m'n persoonlijke opinie maar ten beste geven, niettegenstaande dit mij misschien m'n ambt zal kunnen kosten.

Volgens mijn bescheiden opinie dan eischt de groentijd dringend verbetering. Reeds is een streven ten goede waartenenemen. Het feit heeft zich voorgedaan dat leden van 't corps die de groenen op ploerterige wijze hadden behandeld ter verantwoording bij den Senaat zijn verschenen. Dat zou, zooals m'n oudtante zegt in onzen tijd niet gebeurd zijn. In hoeverre nu de bevoegdheid van den Senaat gaat

de misdragingen der leden te beoordeelen is een tweede en de vraag is ook of op andere wijze de Senaat niet aan z'n verplichting de behartiging der belangen van de Candidaat-leden (Art. 5 Hdst. III), kan voldoen.

Een feit is het dat waar vroeger dergelijke handelingen met stilzwijgen, om niet te zeggen approbatie, voorbij werden gegaan, nu ernstig onderzoek wordt ingesteld.

De hervorming van den groentijd kan dunkt me niet achterwege blijven en het is voor niemand een geheim meer dat het derde hoofdstuk onzer corpswet een zinledig ding is waarin met ontzaggelijk veel woorden absoluut niets anders gezegd wordt dan dat de Candidaat-leden gehouden zijn op een bepaald uur bij de corpsleden te verschijnen. Met de wijzigingen in dit reglement aan te brengen hangt de verandering van den groentijd natuurlijk ten nauwste samen en waar blijkt dat veel beestachtigs verdwijnt is de tijd gekomen daar veel goeds voor in de plaats te laten treden en als bovendien een drang tot verbetering is waar te nemen is niets eenvoudiger dan die door een wet vastteleggen en te bevorderen. Verandering van toestanden geeft verandering in wetten en nooit is 't omgekeerde goedgegaan. De menschen zijn er nu eenmaal niet voor de wetten.

Wat nu de voornaamste aantebrenge veranderingen betreft die zouden voornamelijk daarin moeten bestaan dat de Candidaat-leden na 12 uur 's avonds vrij waren naar huis te gaan. Willen ze langer blijven, dan moeten zij dat natuurlijk weten maar om twaalf uur moet hun de gelegenheid worden gegeven zonder vooraf bewerkt te zijn naar huis te kunnen gaan

Het spreekt wel van zelf, dat de groen meer weerstandsvermogen zal hebben, minder afgebeeld zal worden, dat ook de studenten overdag frisscher zullen zijn, dat het onderhoud met den groen van weerskanten er bij zal winnen, dat beide partijen niet moe tegen elkaar zullen hangen en elkaar eigenlijk teveel zijn.

Tegen deze regeling wordt dan gaarne aangevoerd dat het obscure kamergedonder onrustbarende afmetingen zal aannemen en dat de taak van den Senaat (het toezicht houden op 't naleven van de Wet) er zeer door verzwaaard zal worden. Dit nu is een practisch bezwaar, waarvan de gegrondheid moet blijken bij invoering van de bepalingen waarvan dat het gevolg kan zijn, maar mij dunkt dat, mocht 't obscure donderen ergerlijke tooneelen of ploerterige handelwijzen met zich brengen, dit wel bekend wordt. De ondervinding leert duidelijk dat een geheim in het Corps niet bewaard wordt als meer personen dan een het weten. Onder een verzameling ploerten is er licht één minder ploertig. Mocht, wat ik niet geloof, 't toezicht

door den Senaat uit te oefenen boven de krachten van dat lichaam gaan, dan belet niets 't leden-aantal tijdelijk uit te breiden of een speciale commissie van toezicht te benoemen, waarvan b.v. de Senaat van rechtswege zitting in zou kunnen hebben.

Nu wordt wel beweerd dat na twaalf uur 't pas op de kroeg gezellig begint te worden en dat je dan juist zoo leuk met de groenen kunt praten onder 't genot van ettelijke biertjes of een wijntje en 't is zeer wel mogelijk, dat 't na twaalf uur gezelliger op de kroeg is dan voor dat uur op de scheiding van twee dagen gelegen, maar waarom iemand niet vóór twaalfen leuk met een groen kan praten en hem leeren kan, verklaar ik niet te begrijpen (zelfs zou ik meenen dat 't gehalte van het gesprek omgekeerd evenredig moet zijn aan 't aantal uren dat een mensch op de been is) maar niets zal ooit een groen kunnen beletten na twaalf uur te blijven als hij dat niet wil. Hieruit volgt natuurlijk niet dat dan 't naar huis gaan om twaalf uur een onnoodige bepaling is geworden, die heeft alleen ten doel 't tot laat in den nacht donderen en afbeulen van de groenen te voorkomen. Tegen fuiven zal wel niemand bezwaar hebben.

't Spreekt nu van zelf dat tegenover deze faciliteiten andere verplichtingen staan, want de aan te brengen verbeteringen moeten natuurlijk niet vermindering van 't belang, dat de groentijd voor 't Corps heeft, ten gevolge hebben. En die verplichtingen zouden voornamelijk de vereenigingen in ons Corps ten goede moeten komen.

Zooals nu algemeen gebruikelijk is hebben eenige vereenigingen „Odin”, „Apollo”, „Laga”, de gewoonte groenuitvoeringen te organiseeren, waarop dan blijkt of er voldoende krachten onder den nieuwen toevloed voor de betrokken vereenigingen schuilen. Ik weet niet of dit tot nog toe bevredigende resultaten heeft opgeleverd, misschien wel, maar de kosten in aanmerking genomen die aan die vertoeningen worden besteed, meen ik de vraag of alles niet beter kan, niet ongerechtigd. 't Doel toch van die uitvoeringen kan niet anders zijn dan reclame maken voor de vereenigingen. Geeft men nu de besturen gelegenheid onderzoek te doen naar de capaciteiten der nieuwelingen, ze te verplichten op bepaalde oefeningen te verschijnen en een uitvoering of wedstrijd voor te bereiden, die eenige kans op succes heeft, dan zal de vereeniging daardoor gebaat zijn en een Corps (ook 't onze) moet bloeien door een opgewekt en krachtig vereenigingsleven.

Met het oog op 't na twaalf uur 's avonds vrij zijn der groenen, kunnen heel gevoegelijk de morgenuren b.v. van 10—12, voor zoover dat noodig blijkt te zijn, in beslag genomen worden.

De groenen, betrekkelijk met een behoorlijk fysiek kunnen met hoop op een goed resultaat aan de oefeningen deelnemen en de besturen zullen wil hebben van de door hun genomen moeite.

Aan de middagen of avonden, nu door de groenen op de vereenigingen doorgebracht, behouden ze niet altijd de aangenaamste herinneringen en met alles behalve genoeg zullen ze naar een worstelwedstrijd van „Odin” of een roedito van „Laga” stappen. Een eerste vereischte moet dunkt me zijn dat de eerste kennismaking met de vereeniging, voor welke hun steun later gevraagd zal worden, een aangename zij. De mindere broeders zullen bij 't zien der leistungen van de meer bedrevenen er eerder toe opgewekt worden hun voorbeeld te volgen.

Men zal nu zeggen, dat in 't gedwongen bijwonen der

repetities juist een nadeel zal zijn gelegen die bij te wonen, maar naar mijn meening moet dwang 't middel zijn om tot vrijwilligheid te geraken.

Velen, die ordeoefeningen niet kennen omdat zij er de aangename zijden niet van ondervonden hebben, of door zekere laksheid zich onttrokken, leeren die nu waardeeren; evenzoo velen die de voordeelen van ensemble-spel in de muziek voor vervelend en lastig versleten, zullen de genoegens op prijs stellen. Zoo vestigt men de aandacht op de vereeniging, voordat de groenen geinaugureerd zijn en op betere wijze dunkt mij dan de Senaatpraeses in zijn inaugureele rede de gezelschappen gewoon is aan te prijzen, wat op mij altijd een hoogst onverkwikkelijken indruk gemaakt heeft.

Om nu nog verder hiervan iets te zeggen zou bv. de Tooneelvereeniging zich met de groen-tooneelvoorstelling kunnen belasten en zou er op deze wijze een einde worden gemaakt aan de ongehoorde wijze waarop nu geld aan allerlei onmogelijke costumes en verdere accessoires wordt verspild. 't Behoeft natuurlijk geen betoog dat de niet prèsteerende groenen in de gelegenheid gesteld moeten worden de avonden bij te wonen.

Duidelijk is dunkt nu gebleken, dat deze reorganisatie met wat goeden wil en betrekkelijk weinig veranderingen is tot stand te brengen en even duidelijk zal 't zijn hoe nu 'n oordeel over dezen groentijd moet zijn nl. dat die zich kenmerkt door verveling, door een geforceerdheid in den omgang, door lauwheid van donderjolen, alle sporen vertoont van een ten doode opgeschreven instelling, van een organisatie die behoefte heeft aan frisch leven en rationeele hervorming.

't Biergooien, 't zatlappen, 't traditioneele student-zijn is niet meer van dezen tijd en de weinigen die dat misschien voort willen zetten, vormen een quantité négligeable in deze. Daarom: wil men een groentijd die in 't belang van 't Corps zal zijn (een andere zou geen reden van bestaan hebben) dan aan 't werk om de afgeleefde en uitgeteerde, duf en suf geworden rommelboel op te ruimen en er een flink, opgewekt vroolijk, nuttig, 't corps-steun-gevend instituut voor in de plaats te stellen.

Geschiedenis van het Delftsch Studentencorps 1848—1898, door H. J. VERHELLOUW.

Daar aan dit boek meer kosten, tijd en inspanning is besteed dan aan de andere feestuitgaven, dient deze prachtuitgave in de eerste plaats besproken te worden.

't Is 'n feitenboek, en als zoodanig zou 't met een enkel woord „nuttig” gekritiseerd zijn. Maar als ik het boek aandachtig doorlees, als ik me over de drooge opsomming heenzet om te begrijpen, waarom de schrijver zoo'n groot stuk heeft aangedurfd, dan schemert door de bladen een te groote belangstelling in en toewijding voor ons corps, dan dat ik die met 'n paar woorden zou mogen bespreken.

Het mooie van het boek ligt, m.i., in de gevolgen van het lezen er van. Er zijn velen, die onbewust van het corps houden; die opgaan in het gezellige studentenleven en dat leven het leukst en lolligst in 'n corps vinden. Ze weten nu eenmaal dat dat zoo is of hebben er als 't ware 'n „ahnung” van. En als ze er 'n paar jaar in geleefd hebben, voelen ze ook werkelijk veel liefde voor het corps. Maar het waarom der zaak weten ze niet, tenminste niet zuiver belijnd.

Zulke menschen moeten dit boek van Verhellouw lezen, en dan zullen ze duidelijk begrijpen dat corpsliefde maar

niet zoo iets „aangewaards” is, maar ontstaan moet, dan zullen ze uit al die feiten, toestanden, enz., wel is waar droog opgesomd, toch die machtig-mooie band zien, die alle jonge mannen in vrijheid bijeenbrengt, om vrij uit ieders karakter te laten bloeien, die band, waarvan ze wel al sinds jaren de macht gevoeld hebben, maar waarvan deze geschiedenis hun 'n helder begrip kan geven.

Dit met de toewijding van den schrijver zijn 't mooie van 't boek.

Om niet-ingewijden 'n denkbeeld van het werk te geven, gaat niet, daar 't geheel uit feiten bestaat. En in deze historie van ons corps is het aardig waar te nemen, hoe de feiten in de eerste jaren dun gezaaid zijn, hoe langzamerhand meer en meer feiten genoemd worden, totdat we eindelijk in het tegenwoordige aangekomen, omringd van feiten zijn, juist als in 't gewone leven. En uit al die aantekeningen, verslagen, verschillen, enz., ontstaat 'n drukke wereld van studenten; achter al die drooge opsommerij zie ik jonge mannen met bonte strikken, die hard lachen; hoor ik het drukke geroezemoes van opgewonden vergaderingen, waar Senaten aftraden of herkozen werden; ik lees dat de oud-officier Keurenaer tot Directeur der Academie werd benoemd en 'n soort militarisme invoerde, door het bijwonen der colleges verplichtend te stellen en dat er driemaandelijksche rapporten werden gezonden aan ouders en voogden; en dan lach ik, omdat 'n student gebonden zou worden en ik hoor al het gehoon en gespot van opgewonden studenten met ouderwetsche petten. „De feesten duurden van Maandag 7 tot Zaterdag 13 Juli en werden door de burgerij beantwoord met 'n schitterende contra-partij”, en achter deze woorden klinken juich-tonen van dolheid, trillen nog nu de getapte verzen wier klanken verwaaien tusschen de oude gevels, en voel ik de groote passie voor mooie vrouwenooogen.

Het verhaal had heel anders kunnen zijn; de schrijver had de feiten kunnen nemen tot basis en daaruit 't leven en de ideën van toenmalige studenten kunnen beschrijven. Maar dit is blijkbaar zijn bedoeling niet geweest. Wel geeft hij op blz. 49 'n klein stukje van „Stemmen” en de richting, waardoor dit tijdschrift ontstond, maar dit stukje is te klein, om eenige verandering te brengen in de naam: feitenboek. Evenzoo met „In den Nevel”. Ja, hier heeft de schrijver zelfs in z'n neutraliteit 'n fout begaan, door namelijk de reden te verzwijgen, waarom of dat blad werd opgericht, 't geen bij het memoreeren van „Stemmen” wel gebeurde.

Waarom heeft de schrijver de krachtig-gestelde en goedgemitte inleiding van den eersten jaargang *niet* nagelezen om daaruit zijn neutrale bronnen te ontdekken? Mij dunkt, dat 'n uiting van corpsleden, die gaven wat in hen is, die 'n goede overtuiging verder willen verspreiden, dat zoo'n moreele uiting, al of niet sympathiek, zeker meer recht heeft in de geschiedenis beschreven te worden dan de vele kleine corpswetveranderingetjes.

't Is 'n feitenboek, en onder de vele feiten zijn enkele aardige en artistieke. Zoo lees ik „Dat er op dat gebied nog meer talenten in het corps scholen, bewees in het jaar 1890—1891 de viering van den diēs der societeit, waarbij de geheele wand der conversatiezaal met teekeningen en schilderstukken versierd was.”

Verder de oprichting van „Vrije Studie” in de moeilijke dagen van 1861.

Eigenaardig is ook, dat de Senaat f20 betaalde in 1848 voor het gebruik van kussens op de studentenbanken in de Waalsche kerk.

Verder herinner ik me gelezen te hebben dat vroeger het groenentoonel veel meer presteerde en zelfs 'n officieele uitvoering gaf in de Stads Doelen.

Zou zoo iets niet kunnen terugkeeren in plaats van de erwten- en boonensoep van tegenwoordig?

Al deze feiten zijn prettige onder in de dorre geschiedenisstijl en geven aan het zeer belangrijke en groote werk 'n kleine frischheid.

Maar één groot feit wil ik nog memoreeren, namelijk het niet-partijdig-willen-zijn van den schrijver. De klippen van de gevreesde I. Q. zijn zeer behendig omzeild en zeer neutraal is de doode en booze vogel „Grijp”, die, naar ik

hoop, geen „Phoenix” blijkt te zijn, beschreven. Jammer dat op 'n hoogst enkele plaats de schrijver z'n bedwongen objectiviteit loslaat en heel eventjes subjectief wordt als bijv. blz. 58 onderaan. Misschien is dit ook wat te streng genomen, en ben ik subjectief. In elk geval verdient de schrijver ons aller volle sympathie voor z'n neutraliteit, temeer als we nagaan hoe moeilijk het is je te bedwingen en hoe hard en scherp er gestreden is, en ben ik het volkomen eens met den schrijver: dat het corps slechts groot kan worden door eendrachtig samenwerken en niet alleen door 'n vermeerderd ledental.

De uitgaaf is prachtig, met mooie herinnerings-foto's en dank zij de van kolossale arbeid getuigende ledenlijst is het geheel 'n mooi prachtwerk geworden, juist geschikt om in 'n behaaglijke stemming door te kijken. De band is mooi-eenvoudig.

Over de andere feestuitgaven hoop ik in 't volgend nummer iets te zeggen.

Het nieuwe blad en „In den Nevel”.

Met het verschijnen van dit blad is dan een Delftsch Weekblad opgericht. Ik juich van harte die oprichting toe, maar niet zonder mij rekenschap te geven van de ernstige gevolgen, die de oprichting zal hebben voor dingen die mij zeer na zijn.

En zoo is wel een der punten die ik in de eerste plaats wensch te bespreken, de toekomst van ons tijdschrift „In den Nevel”, naast het opgerichte Weekblad. Ik geloof niet dat er velen onder ons zijn die in den waan verkeeren, dat wij op den duur en „In den Nevel” en het Weekblad kunnen doen bloeien. Maar al zou die buitengewone kracht in ons zijn, toch is het goed als „In den Nevel” kan verdrongen worden door ons weekblad, daar zij naast elkaar in geen werkelijk gevoelde behoefte voorzien en uit het feit van verdringing, de kracht van het voor mij meer urgente blad zou blijken.

„In den Nevel” is mij dierbaar, nog even dierbaar als toen ik de plaats van redacteur ging innemen. Mij is lief de uiting van het streven der jonge mannen onder ons, die willen zijn zooals ze zijn zonder vertoon of conventie-masker. Ik weet dat van „In den Nevel” een kracht is uitgegaan en uitgaat omdat het staat met z'n waarheid tegenover schijn en leugen. Ook is 't niet waar wat in het Minerva-lustrum-nummer staat dat „In den Nevel” anders is geworden na den eersten jaargang, minder in harmonie met de richting waaruit het geboren is; want telkens, en telkens meer wies de omvang van het tendenz-gedeelte aan, maar éven onderbroken door die spontane uiting van jeugd, van lyriek in het lentenummer van dit jaar.

Waarom zal „In den Nevel” dan nu afgedaan hebben, nu er een nieuw blad komt?

Het leven onder ons is veranderd en zoo plotseling, zoo ineens, dat het vage lang-zwevende in ons vandaag voor ons staat, duidelijk en machtig, terwijl wij gister er niet aan dachten dat het onbestemde z'n vollen wasdom al zoo nabij was. Het is ons ineens duidelijk geworden dat ons streven om waar te zijn zich niet meer kon uiten door dingen van ons leven te laten zien en te stellen naast het laag-machine-leven van alledag, dat 't niet meer genoeg was te strijden door streng te wijzen op de mistoestanden in onze omgeving van jongeren, die toch zoo mooi zou kunnen zijn. Neen, een andere strijd moest ons den weg banen naar ons doel.

En het snel opeenvolgen van indrukken vermeerderde den drang die den knop dreef tot den vollen bloei van nu. Er is om ons snel, heftig bewegen gekomen en die actie eischt een directe uiting. Daarom moet er hier een blad zijn, een Weekblad, want „In den Nevel”, dat maandelijks verschijnt, zou een belemmering zijn voor het snel en krachtig bewegen.

Daar nu het op te richten weekblad het streven van „In den Nevel” naar de eischen van den tijd van thans vervolmaakt en „In den Nevel” niet kan worden een

uiting onzer lyrische oogenblikken (omdat zoo'n orgaan aan geen ernstige behoefte verder onder ons voldoet) daarom is voor mij het nieuwe weekblad de herboren „In den Nevel”. Toch mag „In den Nevel” nu niet ineens verdwijnen. Ons tijdschrift heeft met moeite en strijd een plaats onder ons verworven en die verworven plaats mag niet prijsgegeven worden aan iets dat nog moet geboren worden. Wel staat het bij mij, zooals ik boven meer omschreef, vast dat een Weekblad volkomen past in den tijd van nu, maar mochten wij het bewuste leven onder ons overschatten en zou de tijd bewijzen dat in nog te weinigen van ons die drang naar actie en leven vol gegroeid is, dan zou ons Weekblad kwijnen, sterven en we hadden niets meer, als „In den Nevel” dan niet meer zou bestaan.

Daarom moeten wij „In den Nevel” behouden; wij moeten ons kunnen uiten en bewijst de toekomst dat onze vaste overtuiging bewaarheid wordt, doordat het Weekblad flinke kracht tot leven toont, dan verdwijne „In den Nevel”, door iets beters verplaatst. In het misbruiken onzer nieuwe poging ligt echter de nieuwe taak voor ons tijdschrift: De voortzetting van haar voorbereidingswerk.

TH. VAN DER WAERDEN.

Weekverslagen.

Tot mij, lezers van dit schoone blad, is de natuurlijk onbeschrijfelijk hoog gewaardeerde uitnodiging gekomen om U het een en ander te gaan mededeelen, van hetgeen in de laatste weken hier is voorgevallen. Nu, groentijd is een mooi onderwerp; maar neen dat zou mij niet gegeven zijn; waardiger pen dan de mijne zet daar reeds groote denkbeelden over uiteen, ik heb mij dus te bepalen bij feiten.

Maandag 15 en Dinsdag 16 werden de groenen ingeschreven. Wat de inschrijving voor de P. S. betreft hier maakt vooral mijnen goede (?) zaken, ook de W. I. krijgen een behoorlijke versterking, civiel vond minder aftrek.

Toen nu het zaakje bij een was, en het is me een hoop als het over de honderd loopt, maakte het geheel een treurigen indruk, nu dat komt meer voor althans in het eerste stadium van die altropie modificatie der menschheid die men groen noemt. Later heft zich een enkele wel eens wat op, al is het nu ook niet zooals het behoort om te zeggen dat een groen iets goed doet.

In de eerste plaats hadden de H.H. Candidaatleden de eer de Delftsche feesten ter gelegenheid van de Inhuldiging van onze Koningin bij te wonen, en nu zijn er nog die niet hun volle sympathie aan het koningschap kunnen geven; dat is toch kras. Maar wat kras is, is dat er iemand na een week groen te hebben geloopen, zich nog aan den Preases van den Senaat voorstelde.

Vrijdagavond was het brulavond met zijn vermakelijkheden; boven imponeert de Senaat en zitten de groenen ontzettend in de rats. Wat spuitwater bij het vertrek kan gebruikt worden als middel tegen de zenuwachtigheid. Beneden werd geprotegeerd en ook wel gedonderd.

Vele uren die niet door diverse feestelijkheden waren ingenomen brachten de groenen natuurlijk op kamers door, waarvan in hoofdzaak het eerste jaar profiteerde, omdat velen eerst Maandag of later kwamen. Dat het hiervan waardig heeft gebruik gemaakt kan niet worden gezegd, de goeden niet te na gesproken. Er zijn dingen gebeurd tegenover groenen die de diepste afkeuring verdienen.

Hulde aan den Senaat voor de wijze waarop zij alles heeft onderzocht, en tot klaarheid gebracht, niettegenstaande de vele tegenstrijdige mededeelingen die werden gedaan.

Na dit intermezzo wil ik U zeggen dat de Zondag den groenen rust en hooge boorden schafte.

Dinsdag van den verleden week had de eerste jaars donderjool plaats, die zich altijd min of meer kenmerkt door een zekere ruwheid, en waar veel en lang met bier werd gesmeten. Veel gedonderd werd er niet, meer uitgeknepen daarentegen, vooral het raam van de kleedkamer vond veel aftrek. Het feest had n. m. l. plaats bij van der Arend.

Vrijdag werd dezen donderjool gevolgd door een kalmen 2e jaars donderjool op de kroeg; er was een voorbereidende oefening voor zwemmen. Ondertusschen had in den loop dezer week een Corpsvergadering plaats, waarbij de Senaat bekend maakte dat de inauguratie zou plaats hebben Vrijdag 30 September. Serenades zullen worden aangeboden aan de Hoogleraren Prof. Mr. Pekelharing, Prof. Kraus en Prof. Dr. Schroeder van der Kolk.

Op de groenenkroeg werd het groenbestuur gekozen: de Bordes preases, Moltzer secretaris, Arntzenius penningmeester en de Groot commissaris.

Dank zij de voortvarendheid van den Secretaris meldde „de Telegraaf” dit groote nieuws zijnen lezers eenige dagen later sprekende van het bestuur van het D. S. C.

Zaterdagmiddag hadden we weerbaarheid. Daar zagen we verschijnen in groot uniform eewachters, een gewoon mensch is dan niet zoo op zijn gemak met zulke vechtjassen; gelukkig waren ze nogal in de tent van wege, — maar ik wil niet insinueren.

Het was schieten en verder springen en buiten vermaak. Met muziek in optocht naar de kroeg waar de prijswinnaars: Van Hoek eerste prijs; Bamberg tweede prijs; Hendriks derde prijs, met spuitwater en yreeselijke uitbranders werden ontvangen; een en ander daargesteld door de heeren Muller, Robbers en Tours.

En weer volgde een Zondag met hooge boorden.

Maandagmiddag hadden we een nieuw vermaak en wel uitgeschreven door de Delftsche Studenten Velocipède-club. Het bestond in wedstrijden voor: wielrijders, zakloopers, hoepelaars en ringsteekers; terwijl ook nog een afdeling was toegevoegd voor stroophappen. Het was zeer geanimeerd dank zij de goede regeling en de ijver der commissarissen. Veel opgang maakt de totalisator waartoe het groen Kosj zonder j, of dewel gezegd Boem, zeer veel tot het succes bij bracht. Laat ons hopen in 't vervolg echter van zijn Fransch verschoond te blijven; zijn prononciatie was niet lieflijk. Ik hoorde van diverse groenen dat ze zich zeer goed hadden geamuseerd; hulde aan het bestuur der D. S. V. C. voor een dergelijk succes. Men ging in optocht naar de kroeg, en kikkerde. Onder kernachtige woorden, werden hierna prijzen uitgereikt.

En toen na den eten weer naar Odin om te krachtspatsen; pootelingen Meneeren, bar; toch gingen ze niet voor de vlakke, 3 bleven er staan aan 't eind en kregen dus allen een derde prijs. Het waren: Van Waveren; Blom; Hogerwaard; Moltzer.

Maar behalve dit waren nog tal van prijzen aanwezig die onder toepasselijke speeches van de Heeren Tours en Op ten Noort werden uitgereikt. De commissaris van 't groenenbestuur kreeg den traditioneelen nachtspiegel. Bamberg natuurlijk een tooverdoos omdat hij niet kan toqveren, en een ander een blauwe knoop. Jammer dat veel groenen waren uitgeknepen, en dus niet aanwezig waren om de toepasselijke geschenken te ontvangen. Midden in deze uitreiking werd verhuisd van de Odinsaal naar de kroeg daar dit van wege de muziek voor 12 uur moest geschieden. Het verdient nog vermelding dat de heer Doedes de alombekende flesch wijn heeft geleurd, die voor de kroeg op moest zijn. Op de kroeg bleef men nog langen tijd onder gezellige kout bijeen.

Dinsdagmiddag maakte men zich deftig van wege de Senaatsreceptie. Port en sigaren als naar gewoonte; men zegt dat het speechen vrij dun was; hoe is het toch mogelijk; er moeten er geweest zijn die niets gezegd hebben; het is abominabel.

Om 7 uur Corpsvergadering voor de dispensatie-aanvraag. Zaal 42 v. d. P. S. was stampvol, hetgeen deed vermoeden dat we nog zwaarder kost kregen. Er werd gevraagd naar ingekomen stukken, en nu kwam de aanvraag tot ballotage van het candidaat-lid Asser voor den dag van de heeren Velu, Van Oven e. s. De heer Velu verkreeg het woord om de indiening toe te lichten en vond weinig bijval. Later verdedigde de heer Both zijn onderteekening; hij was blijkbaar geheel uitgegaan van ondits. Veel afkeuring werd te kennen gegeven door verschillende heeren over hetgeen in deze groentijd is voorgevallen, telkens beantwoord door een luid applaus der vergadering. Het is hier niet de plaats verder uit te weiden over hetgeen gezegd is, voldoende zij het dat het corps zich op deze vergadering zeer duidelijk heeft uitgesproken tegen alle onhebbelijke behandeling van groenen. De motie van den heer Kalff werd aangenomen, waarna de aanvraag tot ballotage werd ingetrokken. Ten slotte sprak iemand nog zijn afkeuring uit over de houding van het 1ste jaar in 't algemeen in den groentijd. Direkt hierop de groenen-uitvoering van Apollo. Maar naast groenen onthaalden ons nog de heeren Meyll en Bongaerts op het Largo van Händel voor viool en een Melodie van Rubenstein voor cel, de namen spreken in deze. De leiding van de muziek was toevertrouwd aan den heer Meyll, die daarvoor de meeste hulde verdient, want we hebben mooie dingen gehoord, en toch waren het groenen die speelden dus, is de heer Meyll de schuldige.

Er deden zich hooren van Arend, Strumpfler, Lichtenberg, Enthoven, Ruyter, de Wilt en de Kat. Ik wil hier niet in bijzondere kritiek treden, daar voel ik mij niet toe gerechtvaardigd, maar ik wil alleen dit zeggen dat ik blij ben dat ik het gehoord heb.

De heer Rosenwald sprak vele verstandige woorden en vertoonde tevens zekere behendigheid aan de officiele tafel. Er werd gesproken door de heeren 's Jacob, de Vogel, Beukema en Brandt; de laatste voornamelijk tot de groenen in verband met het onderhouden van hun muziek in de naaste toekomst.

Het groen de Kat werd met een levendig gemiau ontvangen.

Ten slotte kan ik melden dat we voor Debating en de kroeg al weer hebben mogen stemmen.

En nu wachten nog verschillende aangenaamheden n. m. l. Laga race, Oudere jaars donderjool, Groenen tooneel, Bitter donderjool (en dat bitter is er niet voor niets bij) alles voor de inauguratie van Vrijdag. Men heeft toch wat over voor die groenen.

DIXIT.

Bij Senaatsbesluit geschorst van het Corps voor:

3 maanden	{ L. F. Soesman.
	{ E. A. Kruyse.
1 maand	{ W. Ch. Engel.
	{ H. M. Kooreman.
10 dagen	{ A. C. v. Braam Houckgeest.
	{ C. H. v. d. Broek.
	{ C. Vrins.
1 week	{ J. P. C. Moorrees.